שמע מינה בעלי חיים. פי' בקונטרס אם נדחו ידחו לעולם דאיכא למ"ד אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוזרים וגרשים ולדיה קריבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה וש"מ דיחוי מעיקרא הוי דיחוי פי' כגון זו שמתחילת הקדישה לא נרחית ליקרב דאיכא מאן דפליג דאין דיחוי אלא בגרשה ונדחה וש"מ יש דיחוי בדמים פי' יש תורת דיחוי בדבר שאין קדוש אלא לדמיו כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה שתמכר ויקדשו דמי חליה שהרי ליקרב לחלאין לא היתה ראויה ואפ"ה חל עליה תורת דיחוי לדחות מעל המזבח לעולם ולא אמרינן אין דיחוי אלא בדבר שהוקדש לגופו ליקרב: **פסקה** . והוה ליה כמקדש לחלאין: **מונה והולך הוא** . וריש דמילתא אמקנא נמי קאי ולאו לחלאין הוא דהא חלי פרוטה לאו בר תפיסה הוא: **כיון דאמר בפרוטה פסקה** . ולא היה תחילת דבורו אלא לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלאין: **כל ביומיה** . הואיל וכדעתיה לגומרו ביום: **לשני בני** . והם גדולים ועשאוהו אביו לקדש: **לו דילמא בתך בפרוטה** . דמידע ידע דבגיר מפרוטה לא מקדשה ופרטו לא אמר על פרוטה אלא שתקנה לו כשמשכנה: **קרקעך בחוקה** . כשאחזיק בה: **לא לריבי שומא** . שיטומו אותן שמאים קודם שתקבלם: **לריבי שומא** . וכיון אלא שמאוס החלה איכה מקודשת כדמפרש ואזל: **בכל דסו** . התקדשי לי בהן כמו שהן דלא לריבי שומא דבגיר מפרוטה לא שוו: **לי דאמר** . "התקדשי לי בחמשים זוז" והרי לך אלו בדמיהם: **ושוו חמשין** . מיהו לא שמאוה בקיאים קודם לכך:

*ש"מ בעלי חיים נדחים וש"מ דחוי מעיקרא הוי דחוי וש"מ יש דחוי בדמים אע"ג רבא אצטריך בחצי פרוטה וחצייך בחצי פרוטה" מהו: כיון דאמר לה חצי פרוטה פסקה אן דילמא מונה והולך הוא אם תימצי לומר מונה והולך הוא אצטריך בפרוטה וחצייך בפרוטה" מהו: כיון דאמר לה "בפרוטה ופרוטה פסקה למילתיה אן דילמא כל ביומיה מונה והולך הוא אתי כל ביומיה מונה והולך הוא אצטריך בפרוטה היום וחצייך בפרוטה למחר" מהו: כיון דאמר לה "למחר" פסקה אן דילמא הכי קאמר לה: קדושין מתחלו מהאידנא ומגמר לא ניגמרו עד למחר, אשני חצייך בפרוטה" מהו: הכא ודאי בחד זימנא קאמר לה אן דילמא אין אישה מתקדשת לחצאין כלל? תיקו: רבא "שתי בנותיך לשני בני בפרוטה" מהו: בתר נותן ומקבל אזלינן והאיכא ממונא אן דילמא בתר דידהו אזלינן והא ליכא, תיקו. רב פפא "בתך ופרתך בפרוטה" מהו: מי אמרינן בתך בחצי פרוטה ופרתך בחצי פרוטה אן דילמא בתך בפרוטה ופרתך במשיכה: תיקו. רב אשי "בתך וקרקעך בפרוטה" מהו: בתך בחצי פרוטה וקרקעך בחצי פרוטה אן דילמא בתך בפרוטה וקרקעך בחזקה: תיקו. ההוא גברא דאקדיש בשיראי: רבה אמר לא צריכי שומא רב יוסף אמר צריכי שומא-אי דאמר לה בכל דהו כולי עלמא לא פליגי דלא צריכי שומא אי דאמר לה המשין ולא שוו חמשין הא לא שוו כי פליגי דאמר חמשין ושוו חמשין—רבה אמר לא צריכי שומא דהא שוו חמשין רב יוסף אמר צריכי שומא כיון דאיתתא לא בקיאה בשומא לא סמכה דעתה איכא דאמרי בכל דהו נמי פליגי רב יוסף אמר שוה כסף הרי הוא בכסף מה כסף דקיץ

בעלי חיים נדחים . אם נדחו ידחו לעולם ואיכא למ"ד (ביומא דף סד.) אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוזרים וגרשין ולדיה קריבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה: **דיחוי מעיקרא** . כגון זו שמתחילת הקדישה לא נרחית ליקרב ואמר אין דיחוי אלא בגרשה ונדחה: **יש דיחוי בדמים** . יש תורת דיחוי בדבר שאין קדוש אלא לדמיו כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה שתמכר ויקדשו דמי חליה שהרי ליקרב לחלאין לא היתה ראויה ואפ"ה חל עליה תורת דיחוי לדחות מעל המזבח לעולם ולא אמרינן אין דיחוי אלא בדבר שהוקדש לגופו ליקרב: **פסקה** . והוה ליה כמקדש לחלאין: **מונה והולך הוא** . וריש דמילתא אמקנא נמי קאי ולאו לחלאין הוא דהא חלי פרוטה לאו בר תפיסה הוא: **כיון דאמר בפרוטה פסקה** . ולא היה תחילת דבורו אלא לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלאין: **כל ביומיה** . הואיל וכדעתיה לגומרו ביום: **לשני בני** . והם גדולים ועשאוהו אביו לקדש: **לו דילמא בתך בפרוטה** . דמידע ידע דבגיר מפרוטה לא מקדשה ופרטו לא אמר על פרוטה אלא שתקנה לו כשמשכנה: **קרקעך בחוקה** . כשאחזיק בה: **לא לריבי שומא** . שיטומו אותן שמאים קודם שתקבלם: **לריבי שומא** . וכיון אלא שמאוס החלה איכה מקודשת כדמפרש ואזל: **בכל דסו** . התקדשי לי בהן כמו שהן דלא לריבי שומא דבגיר מפרוטה לא שוו: **לי דאמר** . "התקדשי לי בחמשים זוז" והרי לך אלו בדמיהם: **ושוו חמשין** . מיהו לא שמאוה בקיאים קודם לכך:

(דף כח.) גבי מטמא מקדש עשיר שהפרים קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה גרסינן נמי ש"מ תלת כמו בשמעתין והתם ע"כ אין לפרש קדושת דמיס מדהה התמורה דאין תמורה בעופות אלא ע"כ הייטו קדושה ואינה קריבה וא"ת למה ליה לרבי יוחנן לאשמועינן הני תלת מילי הא שמעינן לה בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף לא.) ויש לומר משום דפטגתא היא בפרק בתרא דכריתות (שם) דפליגי בה רבי שמעון בן יוחאי ורבנן מייתי דברי האמוראים ויש לתמוה אמאי לא פריך עלה דרבי יוחנן כי היכי דפריך בסוף כריתות (שם) עלה דרבי אושעיא דאמר מטמא מקדש עשיר שהפרים קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה דפריך עלה מרבי שמעון מהיא דאמר המפרים נקבה [לפסחו קודם הפסח תרעה עד שיסתאב ותמכר ויביא בדמיה פסח] ילדה זכר ירעה עד שיסתאב וימכר [ויביא בדמיו פסח] ורבי שמעון לומר הוא עצמו יקרב פסח ועוד דפריך עלה מרבי שמעון לסייעה עלה מדרבנן דקאמרי בריש ירעה עד שיסתאב ועוד כיון דפריך מיחידאה דפריך מרבי שמעון דברייתא לפריך מרבי אליעזר דתמני' דתמורה דתנן פרק אלו קדשים (דף יח:) גבי מפרים נקבה לעולה וילדה זכר רבי אליעזר אומר הוא עצמו יקרב עולה ויש לומר הייטו טעמא דפריך מרבי שמעון משום דבהיא אפילו רבנן מודו דעד כאן לא פליגי רבנן עליה אלא בדבר דשייך ביה קדושת דמיס שהרי נתחת ביה קדושת דמיס נתחת ביה נמי קדושת הגוף וקדושת הגוף לא הוי שהרי אין פסח בא מן הנקבה אבל גבי קן אפילו רבנן מודו שהרי אין קדושת דמיס חלה בעופות ומילתא דרבי יוחנן דהכא לא מצי לאוקומי משום דהוה כי ההוא דהמפרים נקבה לפסחו ולא הוה מוחיב מרבי שמעון הוה אמינא לסיועיה מדרבנן וממילתא דר' אליעזר נמי לא מצי לאוקמה משום דהוה יחידאה. ואם תאמר אמאי לא יוציל והא לא אמר לעיל דלא פסקו קידושין בכולה אלא משום דאיכא דעת אחרת ואינה מתרלה אלא לאה שאומעת אבל אם הייטו יודעים שמתרלה בכולה פסקו קידושין בכולה והכא גלי דעתה שמתרלה בכולה וי"ל דאי הוי מיירי דאמר לה בלשון קידושין אין ה"ב דהוו פסקו קידושין בכולה אבל הכא אמיירי דאמר לה הרי את מאורסת לי או בחד מהני לישני דלעיל (דף ו.): **חצייך** בפרוטה היום וחצייך בפרוטה למחר. כך אמר לה בפעם אחת: **שתי** בנותיך לשני בני. אומר ר"י דמיירי בבנות קטנות דקידושין דאב מיהו דאי בגדולות ואב מקבל קידושין בתורת שליחות פשיטא דבעי פרוטה לכל אחת דשליח לא עדיף ממשלחו דבתר טתן דקאמר לאו דוקא שהרי הטתן ע"כ בתורת שליחות בנין הוא בא ואי בתר טתן אזלינן הוי בעי שתי פרוטות כאלו הבנים בעצמם מקדשין אבל הבעיא היא אי בתר מקבל אזלינן לגמרי דשמא אין לחוש אלא שיקבל המקבל שזה פרוטה וע"ל שבירר לאיזה מהם כגון רחל לראובן ולאה לשמעון דאע"ג הוי קידושין שלא נמסרו לביאה: **בתך** ופרתך בפרוטה. כיון דפרה אין נקנית בכסף שדינא להו בתר בתו והדר בעי בתך וקרקעך דקרקע נקנה בכסף: **ורב** יוסף אמר לריבי שומא. קודם קידושין קאמר כדפי' בקונטרס ותימה דלקמן פ"ב (דף מח.) תניא גבי התקדשי לי (ה) בשטר חוב וחכמים אומרים שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ומשמע שמין את הנייר אחר קידושין ואע"ג דמתחלה שומת הנייר לא היתה ידועה ויש לומר דלעיל דאמר בכל דהו כולי עלמא לא פליגי אמר לה בכל דהו ולעיל דבכל דהו נמי פליגי הכי קאמר אם רוצה לקדשה בשטר שמין את הנייר מתחילה אם יש בו שוה פרוטה מקודשת כלומר אם שמוהו תחילה לאפוקי ממ"ד מקודשת אע"פ שאין בו שוה פרוטה מטעם שטר:

אף

*אלא לקי-קי דאין נב חלק מאאות"ל [ע' הוס' זבחים ל. ד"ה דבגיר]

נלון כאשלון אות אות אחר אות בגי' אות שומא (ולגלגל) אינו מקון מאבנה

ב-ד לשון אחר בכל דהו אי בגי' שומא

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה ורב יוסף וכו' בשטר והכמים כלי"ל והיינה חוב נ"מ:

גליון הש"ם

גמ' בתר נותן ומקבל. עיין ב"מ מז ע"א:

ספורת הש"ם

ספחים נח. יומא סד. כריתות כז. כח. תמורה כו: זבחים יב. נט.

נדרים מיי' פ"ג מהל' אישות הל"י טוש"ע אה"ע סי' לח סעי' ז: נה ב ג מיי' וטוש"ע שם:

נו ד מיי' פ"ז מהל' אישות הל"ח סמג עשין נח טוש"ע שם סעי' ח:

נוטאן/מבנה

◇ סדנה של שאלות בירור של קיבוץ בפתלה כאן שתים בפתלה ובתרק ובפתרק בפתלה

◇ סדנה של שאלות תחת "בגי' רבא" בנאשונה נוהם "בשמעון" אתל

תוס' ר"י הזקן אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה מקדשת כולה: **פסקה** למילתיה והואיל ואמר חצי פרוטה לא בלום הוא: **מונה** והולך [הוא] הו"ל כאילו אמר התקדשי לי בפרוטה והולך חצאי פרוטה וחצייך בחצי פרוטה: חצייך בפרוטה מהו דע כי פעם מונה והולך שייך פסי כשמחלק על החשבון יותר מכשיכולל האחד ומחלק כי הכא שאינו מחלק הפרוטה אלא האשה ומסיק דאף כה"ג אמרי' מונה והולך הוא הואיל ועביד הרי דברי לחלק האשה ורוצה שהקדושין יחולו יחד: **כל ביומיה** מונה והולך. שהקדושין יחולו היום: **שתי** חצייך בפרוטה הכא לא מצינן למימר מונה והולך דהא בדבור אחד אמר ולא שייך מונה והולך אלא כשעושה שני דברים לחלק מניינא: בחד זימנא קאמר והוא כאילו אמר כולך בפרוטה ומקדשת אן דילמא אין אשה מתקדשת לחצאים כלל דיכא דליכא שמא המונה והולך תיקו הילכך בהני תרי בעיי קנאי מקודשת ואי אמרי' מונה והולך ואיתך [הוי] בעיא ולא איפשיטא ומקודשת מספק וכן דעת הר"ם דמפרש שני חצייך בפרוטה מהו דהדר ביה מהתיא אקרמתא דאם תמצא לומר מונה והולך דלעיל דסבר דאי אמרינן מונה והולך בתרי דבירי כ"ש הכא בחד דיבורא ופסקי דסולהו בעיא לא איפשיטא והעיקר מה שפירשנו תדע דאפי' כי אסיק דאמרינן מונה והולך בחצייך בחצי פרוטה הדר בעיא אי אמרינן מונה והולך בחצייך בפרוטה. ועוד היכי תני סיפא מילתא דסתרי ליה לרישא: **לשני בני** ומיהו שהבנים עשו אביהם שליח לקדש: לא צריכי שומא בקנין פירושנו נמצא ה) ודוק. הואיל ובקיאי כ"ע בשומא דידהו דבר חשוב הוא וסמכא דעתה ראשה נמי בקיאה בהך שומא אבל מידי אחרינו שאין ידוע שווים כל כך בעולם מודה דצריכי שומא. ומכאן יש להוכיח שאם קדשה במבעת זהב כיון דבר השוב הוא ובקיאי כ"ע בשומא דידה בקדשה ובלבד שלא היה בה אבן דהיא לא בקיאה בשומת האבן ולא סמכא דעתה ע"כ. וקי"ל דליתא לדרב יוסף דלישנא בתרא דקי"ל שוה כסף כסף אע"ג דלא קיץ כי הך מסקנא דהכא דמסיק לעולם לא שוי הילכך אפי' קדשה במבעת שיש בה אבן אם אמר בכל דהו דהיינו הרי את מקודשת לי בטבעת זו ודאי הייא מקודשת קדושין גמורין ואי אמר לה בחמשין ושוי המשין מצי למימר הכי מיהו לדעת הר"ם אין זה הדין אלא בבגדים מעולים שהאשה מתאוה להם כמו שנבאר לקמן: **טומא**. כדמפרש:בכל דהו שלא אמר לה שהן שוין כך וכך אלא אמר לה התקדשי לי בשיראין אלו: **לא סמכא דעתה** שיהיו שוין כמו שאמר לה ואינה מקודשת עדיין עד שתשום אותן אבל שמו ולא חוזרה בהוראי מקודשת דהו"ל כמאן דאמר התקדשי לי בזה לאחר שתשומי אותן:שוה כסף דאמרי' בכל דוקתא בכסף דוקא הינא דקיץ שקצוץ ערכו עגל

ה) נראה דל"ל בקלת סירוסים נמצא דוקא בסירוסי הואיל וכיולי וכו'.